

То був останній вечір року. Темрява запала дуже рано: ще вдень небо оповили чорні хмари, і над Мертвим Парком закружляла віхола.

На віллі «Страхіття» нічого не ворушилось, окрім мерехтливих зеленкуватих відблисків вогню, що горів у комині, освітлюючи чарівну лабораторію таємничим сяйвом.

Годинник, що висів над коминковою поличкою, засичав і приготувався репетувати. Він був зроблений за принципом дзиґарів із зозулею, тільки замість птаха тут вистрибував великий палець, а по ньому стукав молоточок.

— Ой! — заверещав годинник. — Ой! Ой! Ой! Ой!
Уже п'ята.

Зазвичай о цій порі таємний радник із чарівних питань Вельзевул Домовикус перебував у доброму гуморі. Але сьогодні, напередодні Нового року, він лише сумно глипнув на полицю, мляво махнув рукою і вкотре пихнув люлькою у вигляді невеличкого черепа зі скляними зеленими очима, що спалахували від кожної затяжки. Навколо Вельзевулового чола вже скупчилася димова хмара, а свіженькі кільця

зависали в повітрі, перетворюючись на химерні фігури: цифри та формули, переплетених змії, кажанів, привидів, але переважно на знаки питання. Утім, чаклун цього не помічав. Він затято ворухив мізками — адже на нього чекали великі неприємності, і то вже незабаром, найпізніше опівночі, коли настане Новий рік.

Спершу Вельзевул мізкував, занурившись у крісло з високою спинкою, яке чотириста років тому змайстрував із власної труни один талановитий вампір. Обтягнуте шкірою перевертня (якого, зізнатися, було трохи шкода), це крісло являло собою родинну реліквію, що переходила від батька до нащадка, — а Домовикус традиції шанував, хоча і вважав себе прогресивнішим за своїх пращурів. (Часи ж бо змінюються — про це свідчили навіть методи його роботи.)

Потім чаклун зітхнув, підвівся і закрокував лабораторією. Він був певен, що відповідати за все доведеться саме йому. На кого ще можна перекласти провину? Що сказати на свій захист? І взагалі, чи захоче хтось його слухати?

Високий і сухорлявий, Домовикус мав звичку ходити в домашньому халаті отруйно-зеленого кольору (цей колір був у нього улюбленим). Його голова була маленькою і лисою, ще й такою зморшкуватою, як печене яблучко. На гачкуватому носі зручно сиділи окуляри в чорній оправі з блискучими скельцями — такими товстими, що Вельзевулові очі в них здавалися неприродно великими. Вуха стирчали врізнобіч подібно до ручок каструлі, а вуста були тонкими, аж невидимими, наче на місці рота просто зробили розріз бритвою. Особі з такою сумнівною зовнішністю

аж ніяк не можна було довіряти, принаймні доти, доки не впізнаєш її ближче. Проте Домовикуса це зовсім не бентежило. Він ніколи не був душею компанії, власну думку волів не виголошувати і взагалі намагався лишатись у тіні.

Аж раптом він зупинився і, замислено пошкрябавши лисину, пробурмотів:

— Ну гаразд, еліксир номер дев'яносто два буде сьогодні готовий... Якщо, звісно, йому не завадить отой клятий котисько...

На зеленому вогні, спираючись на залізні підпірки, стояв скляний казан, у якому булькотів супчик — на позір дуже огидний: чорний, як смола, і слизький, наче перемелені равлики. Вельзевул підійшов до нього, помішав кришталевою ложкою, скуштував — а тоді нащорошив вуха, дослухаючись до скаженого виття завірюхи, від якого дрижали віконниці.

Після закипання супчик слід було добряче уварити, щоби він трансмутував, себто перетворився на еліксир — цілком позбавлену смаку рідину, яку можна додавати до страв та напоїв. Кожен, хто мимохить

скуштує того зілля, набуде стовідсоткової впевненості, що все, зроблене Домовикусом, сприяє людському щастю й добробуту.

Авжеж, чаклун збирався ще до Нового року розфасувати зілля у пляшечки і, підписавши їх «Дієта Здоровецького», підкинути до всіх міських крамниць. Однак... Еліксир не встиг приготуватися. Потрібно було більше часу — а саме його і бракувало.

Домовикус нарешті відклав люльку і обвів поглядом темну лабораторію.

Відблиски зеленого вогню освітлювали стоси старих і нових книжок, напханих формулами та рецептами, котрі Домовикус застосовував у своїх експериментах. У темних кутках кімнати загадково мерехтіли різноманітні колби, склянки, пляшки і закручені гвинтом трубки з барвистою рідиною, що булькотіла, пінилась, вирувала і димувала. Кулі, сховані в ніші, променіли червоним і синім сяйвом, а кришталевий контейнер курив димом, що інколи набував форми примарної жевріючої квітки. Окрім того, в лабораторії був комп'ютер та інші технічні штуки, котрі час од часу спалахували крихітними лампочками й тихенько попискували. Таки так, у стосунках із технічним прогресом Домовикус не пас задніх, а де в чому навіть випереджав його.

От тільки швидкоплинний час лякав чаклуна до нестями.